

»Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem« (Luk. 2,19)

Kundskab og kendskab

Det er kun en vokal, der skiller de to ord fra hinanden – men skønt forskellen således er lille i det ydre, er den overmåde stor i det væsentlige. Lad os begynde med

Gud

Vi kan tilegne os en stor og omfattende *Skriftkundskab* – vi har måske endda frimodighed til at kalde os for *bibeltro* – nogle foretrækker at kalde sig for *fundamentalister* – vi bekender alle, at Bibelen er Guds ufejlbarlige ord.

Hos os kan man derfor altid være tryk! Her er respekten for Guds ord! Her er ingen vildfarelse! Her er man på fast grund!

Møder man også den levende Gud hos os? Det beror på, om vi selv har mødt ham. Vel har vi megen *kundskab* om Gud – men er det ensbetydende med, at vi *kender* Ham?

Kan man læse sig til Gudskendskab ved at studere og granske Bibelen?

Lad os betragte *Saul fra Tarsus*. Om nogen kunne kalde sig »bibeltro«, var det ham. Han havde nemlig også *gjort* alt det, der står skrevet i loven.

Men da hans Frelser og Herre mødte ham, *brød både han selv og hans kundskab om Gud sammen og blev til intet*, og han havde endda bygget sin Guds-kundskab på Den hellige Skrift.

Saul fra Tarsus erfarede, at ingen kan kende Gud uden i sønderbrudthed og sønderknuselse. Ingen lærer Gud at kende ad sin egen vej, end ikke når vejen betegnes som »helhjertethed« og »bibeltroskab«. Ingen når frem til Gud i oprejst tilstand.

Han erfarede også, at Gud ligger ikke i forlængelse af, hvad mennesket tænker om Ham, men i absolut modsætning dertil. Sauls hidtidige kundskab om Gud viste sig at være fjendskab imod Ham. Al ubrudt Bibelkundskab er mørke.

Først nu forstod han, at Guds ord netop er GUDS ORD – et ord, der *knuser* fjelde – et ord, der *sønderdeler* menneskets indre – et ord, der er som *fortærende* ild – et ord, der *døder*, før det gør levende – et ord, der forvanskes, når man gør det til genstand for et studium, thi lige så lidt som noget menneske er på lige fod med Gud, lige så lidt er nogen på lige fod med GUDS ORD, så han/hun kan gøre det til »genstand« for sit studium – enhver, der har med ORDET at gøre, er selv genstand for ORDETS tale, ORDETS lys, ORDETS hellighed – han/hun er genstand for GUDS tiltale!

Vel er Gud til stede i Ordet, men Han er til stede *skjult* for det kødelige menne-

ske.

Det kødelige menneske kan tilegne sig megen kundskab om Ham uden at bæve – uden at skælve. Kundskaben forøger måske det åndelige hovmod, der altid har god plads i kødet.

Saul fra Tarsus var overbevist om, at Gud *ikke* har skjult noget for de oprigtige, men at enhver kan læse sig til, hvordan Gud er – det står jo *tydeligt* og *klart* i Skriften!

I følge denne opfattelse (der vist nok ligger til grund for mange teologiske skoler og Bibelskoler) har Gud givet sig *direkte* og *klart* til kende i Bibelen, således at enhver, der virkelig vil, dermed lærer den levende, hellige, almægtige Gud at kende.

Er det ikke sandt?

Nej, »det beror ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjertighed« (Rom. 9, 16). Det vidste apostelen *Paulus* af dyrekøbt erfaring, thi han havde villet, og han havde anstrengt sig – men al hans viljeskraft og alle hans anstrengelser førte ham ud i et åndeligt mørke, i hvilket han var gået fortabt, om ikke Gud havde vist ham barmhjertighed efter sin egen frie viljesbeslutning.

Det sande kendskab til Gud ligger altså ikke på samme linie som kundskaben om Ham. Gud mødte ikke Saul således, at denne bagefter sagde: »Det var faktisk, hvad jeg havde ventet. Det stemte med min opfattelse af Gud!«

Saul måtte snarere sige: »Jeg var blind, men nu ser jeg!«

Sådan er det med enhver, der lærer Gud at *kende*. Det er det *evige* liv (Johs. 17,3), og det ligger ikke i forlængelse af det naturlige liv – men er noget helt nyt!

Kundskab om Gud kan enhver tilegne sig. Den kan man læse sig til.

Men kendskab til Gud kan ingen tilegne sig. Den er Guds frie nåde.

Der er grund til at bæve! Gud er også i dag JEG ER DEN, JEG ER. Jo mere kundskab vi har, des større grund har vi til at bæve.

Man kan måske sige (dog skal man ikke spille klog!), at Gud i nådens tid kun åbenbarer sig ved at skjule sig. Sådan var det i hvert fald ude på *Golgata*.

Der hang en mand i usigelig gru, udspilet på et kors af træ, martret, tornekrønet, bespyttet og bespottet. Hans fjender triumferede og sagde, idet de håned ham: »Stig ned af korset, så vil vi tro dig. Du siger jo, at du er Guds søn!«

Han kunne stige ned fra korset hvert øjeblik. Hvorfor gjorde han det så ikke? Havde han da ikke vundet alle sine fjender for sin sag?

Sådan tænker vi. Gud må »bevise«, at han er Gud. Så vil vi tro på Ham, og så lærer vi Ham at kende! Gud må være i overensstemmelse med vore tanker om Ham! Gud må indfri vore forventninger.

Intet kan i vore øjne være en større selvmodsigelse, end at en afmægtig mand i ubeskrivelig lidelse og smerte er Gud den Almægtige. Intet kan være mere umuligt at tro på!

Det var alle enige om ude ved Golgatas høj. Ikke een var i stand til at tænke anderledes – end ikke en eneste af dem, der havde fulgt ham og fået »Bibelundervisning« af Ham (en »undervisning«, der imidlertid lå helt uden for og over deres evne til at forstå den – en »undervisning«, der ikke gjorde dem klogere, men var en levende sæd i deres hjerter).

Gud skjulte sig på Kristi kors. Denne skjulthed er Hans selvåbenbaring! Sådan er Gud! Her »ser« du Guds kraft og Guds visdom, når Gud i sin nåde har åbnet dine blinde øjne og taget stenhjertet med al dets kundskab og hovmod ud af dig og givet dig et nyt hjerte og en ny ånd!

Men dette beror ikke på den, der vil, og som derfor studerer og i sine studier anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjertighed imod syndere.

Hvis du derfor med al din kundskab om Gud skal lære Ham at kende, råb da til Ham om barmhjertighed og vær beredt på, at Han bøjer dig dybt ned tillige med al din viden om Ham – dybt, dybt ned, så du måske siger: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er med al min Bibelkundskab en syndig mand!«

Jesus

Paulus skriver i Efes. 4,20 efter grundteksten: »Således har I ikke lært Kristus.« De gode gamle oversættelser af 1871 og den reviderede af 1907 gengav Paulus' ord nøjagtigt, men så skulle vor tids oversættere »tydeliggøre« den »svære« grundtekst og ændrede derfor oversættelsen til: »Således er I ikke blevet undervist om Kristus.« Den nyeste oversættelse siger: »Således har I ikke lært om Kristus.«

Oversætterne synes ikke at bæve for forskellen imellem *kundskab* om Kristus og *kendskab* til Ham. Kundskab om Ham får man, når man bliver undervist om Ham og lærer noget om Ham. Kendskab til Ham får man kun, når man, som apostelen

siger, lærer Kristus – og hvad er det?

Det var, hvad Jesu disciple lærte. De blev ikke klogere og klogere under vandringerne med Ham. Snarere blev de mere og mere rådvilde. Til sidst brød det sammen for dem. Peter græd over sig selv, som næppe mange mænd har grædt. Jesus lod dem ikke studere, men førte dem ad sin vej til en *selverkendelse*, der tilintetgjorde al deres hovmod – og til et *kendskab til Ham*, der ikke lå i forlængelse af deres egne tanker, men var Guds uendeligt rige nådegave til dem.

Således lærte de Kristus – og lærte Ham dermed at kende, så de *elskede Ham af hele deres hjerte*.

På tilsvarende måde lærer vi i dag Kristus. Vi kan ikke forudsige, hvordan det sker for hver enkelt af os – men ingen af os undgår ydmygelsen under Hans vældige hånd – ingen af os kommer uden om den trange port, der fører til Livet!

Kun i samme grad som vi følger Ham, kender vi Ham.

At lære Kristus – at forkynde Kristus – at leve Kristus er paulinske ord for *kendskabet* til Ham. Modsætningen hertil er at lære om Kristus – at tale om Kristus – og at leve sig selv.

Begge parter anvender de samme ord. Begge taler ud fra Bibelen. Begge siger »Jesus« – begge siger »Herren« – begge siger »kærligheden«, »nåden« o.s.v., o.s.v. – men den ene taler i Kristus, fordi han kender Ham og lever Ham – den anden taler i og ud fra sig selv, fordi han kun har en vis kundskab om Ham.

Derfor er den førstnævnte ord *levende* ord. Den anden siger måske det »rigtige« – men det er en *lektie*, han har lært – ikke Ånd og liv.

»Den, som har øren at høre med, han høre!«

Tjenesten

Ligesom Gud ikke stemmer med vore tanker om Ham, og ligesom Hans selvåbenbaring i Jesus fra Nazaret heller ikke gør det, således stemmer Guds tanker om at tjene Ham ikke med vore, men er himmelhøjt over dem og ligger i strid med dem.

Vor Herre Jesus er Guds tjener fremfor alle andre. Hans tjeneste »kulminerede« og nåede højdepunktet af »effektivitet«, da han hang nøgen på et kors – og efter alle menneskelige begreber om tjeneste intet kunne udrette.

»Vil nogen tjene mig, han følge mig,« sagde han til sine disciple (Johs. 12,26). Tjeneste for Gud er altså at gå i Jesu spor – hvilket uvægerligt fører til, at man bliver forkastet.

Dette har vi svært ved. Vi har måske en vis kundskab herom, fordi vi læser Det nye Testamente, men kendskab hertil er noget andet – det »koster« i en vis for-

stand livet.

Tjeneste for Gud ligger ikke i forlængelse af vore tanker om effektivitet, men er noget ganske andet.

Det viser sig også i, at Gud udvælger dem, som i verdens øjne intet er. Dem tager Han i sin tjeneste.

Vor »kloge« måde at tjene Ham på er en hindring for den sande tjeneste. Vor måde undgår svagheden, magtesløsheden, dårskaben – den vælger storheden, styrken og klogskaben og kommer dermed til at give verden et afsvækket, måske forvrænget indtryk af vor Herre Jesus.

Hvem ved, om Gud i sin nåde sønderbryder og sønderslår al vor tjeneste og lægger den i gruset? Det er måske på den måde, Han tager os i sin tjeneste!

Vurderingerne

Hvis Gud i sin nåde tager os ind til sig, så vi får lov til at lære Ham at kende, som Han er, da indebærer det en fuldstændig *omvendelse* af vort liv – derunder en total omvendelse af vore vurderinger.

Da Gud havde skænket Paulus den omvendelse, anså apostelen alt det, der havde været hans fordele, for tab og skarn. Det var en absolut omvurdering af de grundlæggende værdier i tilværelsen.

Samfundet med Kristus i hans lidelser blev nu i Paulus' øjne en vinding – noget, der var mere værd end alt andet. Til sidst blev han vel til mode under alt det, som vi af natur vil undgå for enhver pris (se 2. Kor. 12,10).

Hans vurderinger var ikke udslag af et sygt sind eller åndelig fanatisme, men i overensstemmelse med virkeligheden, som den virkelig er. Derfor var han altid glad og frygtede intet. Han var sjælesund, thi Gud havde i Kristus helbredt ham fra alle hans sygdomme i tankerne og i anskuelserne og i vurderingerne, så at han nu var eet med Ham, der er Livet – og det er sjælesundt!

Modgang var derfor ikke modgang i dybeste betydning, men en anledning for evangeliet. Det samme med tab – dårlig omtale – modstand – lidelser og krænkelse – han vurderede det altsammen i lyset, der udgår fra Kristi kors, og »så«, at det var vinding.

Hvis vi i stedet for »vurderinger« skriver »livssyn«, så melder Kristi ord sig straks: »Den, som bevarer sit liv, mister det; men den, som mister det for min og evangeliets skyld, bevarer det.«

Må Gud i sin uendelige nåde gøre os delagtige i sit syn på livet og lede os ad sine veje i overensstemmelse dermed! Hertil behøver vi mere end kundskaben. Vi behøver kendskabet til Ham – vi behøver *Ham selv!*

Korset

Apostelen Paulus sagde, at han ikke ville vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. Disse ord bør vi tage inderligt til vort hjerte. Guds Ånd vil indskrive dem på vort hjertes tavle.

Kristi kors var og forblev det centrale for apostelen – han ville aldrig vide af andet.

Han ville ikke vide af andet, når det gjaldt *hans personlige forhold til Gud*.

Han ville ikke vide af andet, når det gjaldt *hans tjeneste for Gud*.

Han ville ikke vide af andet, når det gjaldt *de helliges fællesskab* (menigheden eller kirken).

Han ville ikke vide af andet, når han skulle *vurdere livets tilskikkelser* – ejheller når han skulle vurdere *det åndelige liv* og sige ja eller nej til det, der skete.

Paulus var i højere og inderligere grad end nogen af os en *Åndens mand*. Han var fyldt af den hellige Ånd. Han talte og virkede altid i Ånden.

Enhver, der gør det, vil altså ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet.

Paulus var ikke en tilskuer til Kristi kors – en tilskuer og iagttagere, der samler sig en vis kundskab derom – Paulus var snarere en deltager i korset.

Da han sank sammen udenfor Damaskus, »så« han, at det var *for ham*, Kristus var død – det var *hans* synd, Jesus bar på sit kors – ja, det var mere end det: det var *Saul fra Tarsus*, Jesus bar på korset – Saul var korsfæstet med Kristus!

Resten af sit liv forblev han en *deltager med Kristus i hans kors*. Således *kendte* han Kristus – thi kendskab er *enhed med den, man kender*.

Således var og forblev han fyldt af Guds Ånd og vandrede ikke i denne verdens visdom, der er dårskab for Gud, men i Guds dårskab og svaghed, der er viisere og stærkere end verden.

Her har vi kendetegnet på Helligåndens væsen og virke i og igennem et menneske.

Det er en *hemmelighed* ligesom alt andet, der er *ovenfra*. Derfor er der ikke mange, der kender livet og vandringeren i Ånden.

Paulus forblev livet igennem en mand med et sønderbrudt hjerte. Der var ingen selvsikkerhed i ham – men nok åndelig myndighed. Der var ikke nogen egen styrke, men Guds kraft var i al hans svaghed virksom på en guddommelig måde. Altid bar han Jesu dødslidelse med sig i sit legeme, men det evige liv udfoldede sig med kraft, så andre også fik del i det. Han afholdt aldrig nogen vækkelseskampagne og forbød enhver god reklame for sit arbejde, thi han ville ikke vide af menneskelig

planlægning, organisering, styrke og sikkerhed – men han vandt flere for Herren end nogen vækkelsesprædikant og gør det stadig!

Helligåndens virke svarer ikke til menneskets tanker herom, men er ligesom Kristi kors en dom over dem. Alt i livet med Gud er *om-vendt* af vore tanker.

Liv og død

Apostelen sagde også, at det at leve var ham Kristus og at dø en vinding. Det viste sig ikke at være en overdrivelse. Sådan var Paulus' liv og virke.

Han *kendte* Kristus – og blev ved med at jage efter at *kende* Ham – han ville

være eet med Ham i hans død – han ville altså kende Kristus i eet og alt – og det kom han til.

At kende Ham er vort største behov. Hvis du føler det, fortvivl da ikke. Men ydmyg dig under Hans kærlighed og nåde – tag dit kors op – bed Ham om nåde til at følge Ham.

Åndeligt hjemløse

Overalt, hvor jeg kommer i indland og udland, møder jeg brødre og søstre i Herren, der siger til mig: »Hvor skal vi gå hen for at få den åndelige føde, vort hjerte hungre efter?« og jeg bliver dem svar skyldig.

Det drejer sig ikke om overkritiske, selvgode mennesker, men om ydmyge kristne, der sukker under den åndelige tilstand i deres by.

Lad mig nævne noget af det, de aller-mest længes efter og har svært ved at finde i menighederne.

Ordet om korset

De længes efter, at Ordet åbnes for dem. Det vil med andre ord sige, at de længes efter en *Åndsbåren forkyndelse*.

Det forudsætter, at der findes mænd, der ikke blot har en vis kundskab om, hvad der står skrevet, men som virkelig *kender* Ham, Skrifterne handler om.

Det forudsætter altså, at der findes mænd, der ikke søger deres eget, thi det gør ingen, der kender Herren.

Ingen bliver på eget initiativ en sådan mand, hvor gerne han end vil. Enhver sådan er helt og holdent et Herrens værk, et under – han forstår ikke selv, at han er det, om han nu er det!

Herrens ord er dyrt i vor tid, såre dyrt, såre sjældent.

Men der er en aktivitet og mødevirksomhed som aldrig før – med radio og fjernsyn taget i brug – med store internationale organisationer med skibe og hvad ved jeg – og nu kommer evangeliet også på internettet, så nu kan der da ikke være nogen mangel!

Jo mere aktivitet og højrøstethed, des mindre Ånd!

Dette er en dyb smerte for alle disse stille, længselsfyldte, oprigtige tros-søskende.

Hvad bunder dette ulykkelige i?

Jeg kan ikke svare udtømmende derpå, men jeg har en fornemmelse af, at *mangelen på Guds frygt* er en hovedårsag.

Og det bunder atter i, at man har et såre ringe kendskab til Den Hellige.

Man har måske en vis kundskab om, at Gud er hellig, men det er ikke en kund-

skab, der ryster sjælen. Men har et nærmest kammeratligt forhold til Ham. Derfor bliver tonen for let og overfladisk.

Jeg har også en fornemmelse af, at mange præster og forstandere *siddet fast* og dybest set *er ufri*, ubevægelige for Guds Ånd. De sætter en grænse for, hvad Gud må sige til dem, og dermed, hvad Han må sige deres forsamling.

Jeg kan godt forstå dem, thi det er næsten overmenneskeligt svært at følge Lammet uden for lejren – hvis lejren altså er ens egen lejr!

Og dog er Jesus altid vejen – også når det føles uoverkommeligt – han dører kun for at gøre levende – Han bøjer til jorden for at ophøje til Himmelen.

Endelig har jeg en overbevisning om, at man *alt for hurtigt lader unge mennesker komme til orde* i forsamlingerne i dag. Ja, man sender endog børn rundt omkring i verden for at »vidne« gennem optræden og sang. Det skaber et aldeles forkert indtryk af evangeliet og er en åndelig og menneskelig vildledning af de unge.

Guds ord som Ånd og Liv sættes på porten – måske ikke bevidst, så ubevidst.

Vi synger i en sang (Kristne Sange nr. 91): »*Dødsmærket* må den være, som hører til Hans stab!« Vi kunne også synges: »*Korsmærket* må han være!«

Det var Herren selv, Han, der ikke blot forkyndte Ordet, men var Ordet. Det var *Paulus* og de andre. De havde en erfaringsbaggrund af korsets Ånd. Uden den taler man kun med en vis kundskab – og den strækker aldrig til.

Denne dybe nød kan ikke afhjælpes af noget nyt initiativ fra menighedernes side. Men vi kan gå ind i vort lønkammer og bede Gud om at sende arbejdere ud til sin høst.

Og så må vi bede Ham sende enhver åndeligt hjemløs den åndelige føde, de længes og sukker efter – og det gør Han!

Vi skal næppe overtale dem til at gå til møder og Gudstjenester, når deres ånd lider derunder. Da er det bedre at holde sig hjemme, muligvis i fællesskab med nogle ligesindede.

Afhjælpning af nøden

Deres hjerter sukker og føler smerte over al den menneskelige og åndelige nød, der er rundt omkring – og som menighederne synes ude af stand til at afhjælpe.

Hvorfor er der så mange dyrebare Guds børn, der ikke bliver hjulpet ud af dybe depressioner og sjælekvide?

Hvorfor er der så mange, der aldrig bliver virkeligt frie?

Jeg har ikke et udtømmende svar herpå – jeg lider selv under tingenes sorgelige tilstand. Men jeg har en stille fornemmelse af, at det hænger sammen med nogle grundlæggende skader i menighedslivet.

Den *første* er, at man samler sig alt for meget om aktiviteter og alt for lidt om det skjulte daglige liv med Herren og den skjulte tjeneste – man samler sig for lidt om det egentlige – og det egentlige er altid kampen imod de usynlige magter, som er Guds børns hovedmodstandere – magterne og myndighederne i mørket omkring os.

Skal menigheden stå prøve her, må den give afkald på meget af det, der nu udgør en stor bestanddel af dens tjeneste – først og fremmest alt det, der bærer præg af underholdning og letkøbtheder.

Den slags ting er ikke til hjælp for de nødstedte. Dem frygter satan ikke.

Nådens og bønnens Ånd forener sig ikke med vore påfund. Vi risikerer derimod, at Ånden trækker sig tilbage – medens vi fortsætter med al aktiviteten.

De stille i landet mærker dette og lider derunder. De nødstedte lades i stikken – ikke af verden – den gør sit yderste for at hjælpe dem (læger, sygehuse, terapeuter, m.v.) – men af menigheden!

Vel tales der her og der store ord om alle de mirakler (det ord anvendes af disse kredse!), der sker ved deres møder, men det er forførende ord uden hold i sandheden.

Og vel arrangeres der »helbredelsesmøder« – men ak, ak, – blot at læse annoncerne skaber bedrøvelse i hjertet, thi det har meget lidt, om overhovedet noget at gøre med Kristi Ånd.

Og så ligger de rundt omkring uhjulp-

ne og lider – og deres kære lider – og det kan næsten se ud, som om mørket får lov til at triumfere.

Den *anden* grund er efter mit skøn, at menighederne kan ikke hjælpe de virkeligt nødstedte uden at være villige til selv at lide – f.eks. ved at sætte bøn forud for alt andet og dermed risikere at gå talmæssigt tilbage. Det gælder ikke for menigheden om at bevare sit liv, men om at miste det for evangeliets – altså det glædesbringende budskabs skyld!

Sæt blot sangøvelser, huskredse, evangelisation, ungdomsmøder og andet helt til side for dette ene: at søge Gud i bøn!

Vi mærker alle, at ondskaben tager til i styrke, og at der rettes alvorlige angreb på menneskeheden. Mange menigheder er så ufarlige for mørkets magt, at dem lader satan i fred – lad dem bare få succes! – men der findes her og der nogle af Guds udvalgte, der minder om den fattige enke (Luk. 18). De er – uden at de ved det eller forstår det – mere betydningsfulde end de fleste kristelige organisationer – og til dem hører disse stille, bedrøvede, længselsfyldte, åndeligt hjemløse Guds børn rundt omkring.

Til sidst

Jeg føler mig på en inderlig måde eet med alle disse åndeligt hjemløse i og udenfor

de bestående menigheder.

Jeg får imidlertid i modsætning til mange ensomme lov til atter og atter – oftest i *København* – at være sammen med ligesindede – og det er en stor opmuntring og hjælp.

Engang fulgte hundredvis af kristne mig – sådan er det ikke mere. Men det er ikke blevet ringere af den grund – måske tværtimod!

På *Nyborg Strand* for mange år siden sad der omkring 800 mennesker og lyttede på mig. Men *Chr Ramild*, der besad en særlig visdom fra Gud, sagde efter mødet til mig: »Glem nu ikke, at det var kun få, der hørte dig!« Jeg forstod ikke dengang, hvad han egentlig mente – og da han sagde det med et stort lys over sit ansigt, optog jeg det som en opmuntring, hvad det også viste sig at være mange år senere.

Da forlod størsteparten af *Kristent Fællesskab* mig, næppe af direkte onde motiver – mere fordi det, som Ramild i sin tid sagde, kun var få af de mange, der hørte mig, der *virkelig hørte*.

Den skæbne undgår Ordet om Korset ikke.

Men de fleste vil formentlig sige: »Vi er da ikke døve!« Dette skal jeg ikke svare på. Spørg hellere Herren!

De mange åndeligt ensomme og hjemløse rundt omkring deler skæbne med

evangeliet, d.v.s. Ordet om Korset. Det ord indeholder ingen imødekommenhed overfor kødet og verden, men da menighederne netop viser både det kødelige menneske med alle dets gode ideer og kloge tanker og verden med dens ånd megen imødekommenhed, kan det ikke gå anderledes, end at de, der lader korsets ord og Ånd være afgørende i enhver sag, bliver ensomme i menigheder og organisationer, hvor dette ikke er praksis.

Vi skal derfor hverken tabe modet eller blive bitre. Vi skal snarere være taknemmelige. Hvis vi bliver bevaret fra at flyde med strømmen i kristenheden, er det Herrens nåde imod os.

Og tænk, »vort fællesskab er *med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus*« (1. Johs. 1,3). Kan vi ønske noget herligere? Og »hvis vi vandrer i Lyset, ligesom Han er i Lyset, da har vi fælleskab *med hverandre*« (vers 7)!

Ja, men så er vi jo slet ikke ensomme! Vi kan ikke ønske noget rigere fællesskab!

Lad os hellere løfte vore hoveder og takke og tilbede Ham – og samtidig bede om nåde til at have øren, der hører, hvad Ånden siger til menighederne!

Jeg sender alle jer dyrebare ensomme, der altså ikke er ensomme, min kærligste hilsen og takker Gud for jer alle!

Poul Madsen